

Abuín de Tembra sempre vogando por Galicia

Cumpríronse dous anos do pasamento do insigne poeta Avelino Abuín de Tembra. Escritores e intelectuais galegos lembran -con agarimo e recoñecemento- a figura e a obra do literato nado en Dodro, na parroquia de San Xoán de Laíño.

Xosé Luís Méndez Ferrín
Presidente da Real Academia Galega

- “Logo veu a revelación de Abuín de Tembra como poeta, a quen hai que valorar pola perfección formal, pola excelencia da súa lingua e por unha autenticidade que por veces nos conmove cos contidos graves e radicais”
- “O sentimento de Abuín de Tembra era nacional. Vía Galicia enteira como unha grande república de homes e mulleres humildados en procura do Sol da dignidade”

Francisco Fernández Rei
Vicesecretario da Real Academia Galega

- “En momentos de duro silencio, as iniciativas culturais de Abuín eran fisgoas polas que entraban raiolas que visibilizaban a proscriba lingua galega e tamén as persoas que arelaban un país culto e galeguizado”

Salvador García-Bodaño
Membro da Real Academia Galega

- “A súa actitude vital na dobre vertente de difusor cultural e de creador literario, poeta e xornalista, constituíu un exemplo xeneroso e remarcou a súa personalidade como mestre, home magnánimo e liberal, orgulloso e defensor do seu pobo”

Gonzalo Salgado

ESPECIAL

Avelino na memoria

● ● ● ➔ por **X.L. MÉNDEZ FERRÍN**
Presidente da Real Academia Galega

Uns trinta anos antes de coñecer en persoa a Avelino Abuín de Tembra xa eu era un seu lector. Sendo case un neno aínda, lía con pracer as crónicas que el enviaba ao *Faro de Vigo* desde Lisboa. Eran días nos que a Asociación da Prensa de Vigo mantiña activas rela-

cións con Portugal, especialmente coa Associação de Jornalistas e Homens de Letras do Porto. Froito daquela cooperación intelectual galego-portuguesa (hoxe extinta) foi a inauguración no Porto da ampla Praça da Galiza co seu monumento a Rosalía no centro. Sempre pensei

que Abuín de Tembra estivera, desde Lisboa, no acontecemento como actor principal.

Residía, pois, Avelino Abuín de Tembra en Lisboa e escribía para o *Faro* sobre arte, literatura, espectáculos e acontecementos varios, entre os que se incluían os da vida social da *Juventud*, que era como se chamaba o centro galego da capital de Portugal e do seu Imperio. Por aquel tempo, Xavier Costa Clavell tamén enviaba, sendo residente en Barcelona, noticias, reportaxes e entrevistas ao mesmo xornal nas que se reflectía a vida sociocultural de Barcelona e Cataluña en xeral. Estabamos ben informados.

Máis tarde, e coido que aínda dentro da década de 1950, volvíñ ter noticias, sempre na distancia, de Abuín. Presidía unha asociación de Amigos dos Muíños e residía en Compostela, onde se desempeñou varios anos como profesor do Colexio Peleteiro. Desde ese posto docente, Abuín impulsou unha iniciativa sumamente interesante que aínda pervive: os premios Minerva, que serviron para fomentar va-

Entrega do Pedrón de Ouro a X.L. Méndez Ferrín

DEGOIRO

Galicia da dor inconteníbel
do poeta.

¡Amor galicián!

¿Quén maxina que a pesar dos teus pesares
ti te vas lonxe?

¿Quén ergue a voz e berra no deserto
destas areas quentes

que fenden os pes amerguradamente?

Quedamos nós. Unha manchea só
de homes. Un grupo de profetas
na terra en que naceron e onde non os escoitan.
Quedamos nós somentes,
como xudéus escallados entre fillos
e pais desnaturados,
que nos ollan fuxidamente,
cuasi como estranxeiros nas tenzas que traballan.

¡Nosa Galicia probe!

O poeta non pode estar presente
na túa morte infame.

O poeta degoira verte sempre
rixa, forte, virxinal e sempiterna.

O poeta desexa morrer antes
de verte convertida en chan alleo.

¡Lévanos contigo, Galicia dos camiños,
lévanos onde ti vaias,

no adéus desapegado da xente!

¡Lévanos, Nai Nutricia, redentora
da vida que non temos
nin queremos ter sin ti!

AVELINO ABUÍN DE TEMBRA
Home ao Pairo, 1974

X.L. Méndez Ferrín, Presidente da RAG

rias xeracións de escritores novos. Algúns dos nosos mellores autores contemporáneos déronse a coñecer, sendo alumnos de bacharelato, nos premios Minerva.

Logo veu a revelación de Abuín de Tembra como poeta, a quen hai que valorar pola perfección formal, pola excelencia da súa lingua e por unha autenticidade que por veces nos conmove cos contidos graves e radicais.

Comecei a falar con Abuín na seguinte fase da súa carreira. Ou sexa, cando tivo a oportunidade

de acceder a un posto de profesor de lingua e literatura española no Instituto. Daquela o poeta dedicouse de corpo a alma á escrita de opinión na prensa, onde verquía o seu pensamento humanista e patriótico, e a participar en empresas desinteresadas e nacionalistas, como é o caso do Patronado do Pedrón de Ouro a cuxa directiva pertenceu por moitos anos.

Na súa plenitude de potencias intelectuais e literarias, Avelino Abuín de Tembra revelouose como un dos grandes oradores en galego do noso tempo.

Daquela
o poeta
dedicouse
de corpo
e alma á
escrita de
opinión
na prensa,
onde
verquía
o seu
pensamento
humanista e
patriótico

Infortunadamente, o benquerido amigo e irmán finou cando aínda o seu talento e a súa xenerosidade podían render espléndidos froitos a ben da Nación.